

Sygn. akt X Ga 286/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Iwona Wańczura

Protokolant: Katarzyna Bocian

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**

przeciwko: **Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowo - Produkcyjnemu (...), Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 maja 2015 r.

sygn. akt VII GC 1701/13

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 286/15

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagała się zasądzenia od Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowo - Produkcyjnego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwoty 6.321,59 zł z ustawowymi odsetkami od 10 marca 2012 roku i kosztami procesu. Twierdziła, że strony łączyły stosunki gospodarcze, w ramach których powódka sprzedawała na rzecz pozwanej towary. Pomędzy stronami istniała praktyka dokonywania zwrotów towarów, które nie zostały sprzedane przez pozwaną. Na podstawie dokumentów zwrotu oraz fizycznego zwrotu towarów powódka wystawiała faktury korygujące, obniżające wartość należności o wartość zwrotów. Obniżenie następowało w cenach odpowiadających cenie zakupu. W dniu 8 lutego 2012 roku powódka wystawiła fakturę VAT nr (...), dokumentującą sprzedaż na rzecz pozwanej towarów w niej wymienionych. Towary zostały wydane pozwanej, czego pozwana nie kwestionuje. W związku ze zwrotem części towarów, powódka wystawiła w dniu 25 lipca 2012 roku

fakturę korygującą nr (...) i obniżyła wysokość faktury nr (...) o kwotę brutto 2.794,44 zł. Pozwana dokonała na rzecz powódki dwóch płatności w dniach: 30 sierpnia 2012 roku w kwocie 2.000,00 zł i 31 sierpnia 2012 roku w kwocie 2.000,00 zł. Powódka wskazała, że korekta została dokonana prawidłowo i we właściwej wysokości oraz na podstawie dokumentacji fizycznego zwrotu towarów. W celu ponownego ustalenia ilości zwróconych towarów powódka dokonała stwierdzenia stanów magazynowych, w wyniku których ustalono, że nie istnieje żadna nadwyżka, mogąca świadczyć o niewłaściwym dokonaniu korekty.

Od wydanego w dniu 27 maja 2013 roku nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana złożyła sprzeciw, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Zarzuciła, że powódka nie dokonała korekt wystawionych faktur VAT na kwotę 5.293,14 zł w cenach zakupu netto, mimo że pozwana dokonała fizycznego zwrotu towaru. Powódce nie przysługuje roszczenie o zapłatę dochodzonej kwoty.

W uzasadnieniu podniosła, że zgodnie z ustalonymi przez stronami zasadami rozliczenia pozwana miała prawo zwrotu niesprzedanego towaru, a co więcej, zapłaty na rzecz powódki dokonywała po sprzedaży towaru. Pozwana przedstawiła praktykę dokonywania zwrotu towarów, z wyszczególnieniem ilości i wartości zwróconego towaru, a także kwot, na które nie wystawiono korekt faktur VAT.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach uwzględnił powództwo, oddalając jedynie częściowo żądanie odsetek i zasądził na rzecz powódki od pozwanej koszty procesu, ustalając na podstawie dowodów wskazanych w uzasadnieniu orzeczenia, że strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych. W ramach współpracy powódka sprzedawała pozwanej towar, wystawiając z tego tytułu stosowne faktury VAT. Strony uzgodniły, że gdy chodzi o towar sezonowy, zapłata będzie dokonywana po zwrocie przez klienta niesprzedanego towaru i po wypisaniu przez powódkę korekty faktury. Zwracany towar był dostarczany przez firmy spedycyjne do magazynu powódki, do działu zwrotów sezonowych. Magazynier porównywał zgodność noty, czyli wykazu zwracanego towaru, z faktycznie zwracanym towarem. Na tej podstawie powódka wystawiała fakturę korygującą, obniżającą wartość należności o wartość zwróconych towarów. Zapłata za towar następowała na podstawie faktury korygującej.

W dniu 8 lutego 2012 roku powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 13.116,03 zł. Pozwana odebrała towar wyszczególniony w tej fakturze, nie zgłaszając zastrzeżeń co do jego ilości i jakości. Dokonała zwrotu części towaru. Na tej podstawie powódka wystawiła pozwanej w dniu 25 lipca 2012 roku korygującą fakturę VAT nr (...), obniżającą wysokość należności z faktury VAT nr (...) o kwotę brutto 2.794,44 zł. Pozwana wpłaciła na rzecz powódki następujące kwoty: 30 sierpnia 2012 roku - 2.000,00 zł i 31 sierpnia 2012 roku - 2.000,00 zł. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty należności. Wezwanie było bezskuteczne.

Na tej podstawie Sąd I instancji zważył, że bezsporny w sprawie był fakt nabycia przez pozwaną towaru określonego w fakturze VAT nr (...) z dnia 8 lutego 2012 roku. Pozwana nie negowała również faktu wydania i odebrania towaru. Strony łączyła umowa sprzedaży (art. 535 k.c. i nast.). Powódka wywiązała się z obowiązku sprzedawcy i wydała pozwanej towar zgodnie z zestawieniem jak na fakturze VAT nr (...), który pozwana odebrała, nie kwestionując go ani pod względem ilości, ani jakości. Obowiązkiem pozwanej, z którego pozwana nie wywiązała się, była zapłata ceny przedmiotowego towaru. Powódka wykazała zasadność dochodzonej pozewem należności, wyjaśniając zasady współpracy stron i przedstawiając dokumenty, których poprawności pozwana do chwili wytoczenia procesu nie kwestionowała. W interesie pozwanej leżało zaoferowanie takich środków dowodowych, z których wynikałoby, że dochodzona należność jest bezzasadna.

Pozwana zakwestionowała fakt prawidłowego dokonania korekty faktury VAT nr (...) wskazując, że nie odpowiada ona ilości zwróconego towaru, jednakże zarzut ten nie mógł się ostać w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Twierdzenia pozwanej pozostawały w sprzeczności ze złożonymi przez powódkę dokumentami oraz zeznaniami świadka A. M., która w sposób kategoryczny stwierdziła, iż wszystkie noty, zawierające zwrot towaru przez pozwaną, zostały uwzględnione w korygujących fakturach VAT, a dokumenty magazynowe przesyłane przez pozwaną po upływie pół roku od wystawienia przez powódkę korekty faktury, nie miały potwierdzenia w faktycznym zwrocie towaru. Powyższe dowody objęte były domniemaniem autentyczności, którego to pozwana nie wzruszyła. W toku

postępowania pozwana nie składała zarzutów merytorycznych co do zeznań świadka. W konsekwencji na podstawie art. 230 k.p.c. Sąd uznał za przyznane przez pozwaną niezaprzeczone twierdzenia świadka A. M..

Okoliczność dokonania fizycznych zwrotów towaru objętego fakturą VAT nr (...), ponad już uwzględnione w korygującej fakturze VAT, nie została w jakikolwiek sposób udokumentowana ani potwierdzona przez pozwaną, choć to na niej po myśli art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. spoczywał ciężar jej udowodnienia. W okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy nie ma podstaw do uznania, że wystawiona korygująca faktura VAT nr (...) nie uwzględnia rzeczywiście dokonanych zwrotów towaru, a w konsekwencji, że zachodziła konieczność dalszego obniżenia wysokości należności z faktury VAT nr (...), ponad już dokonane. Pozwana nie wykazała faktu dokonania nieuwzględnionych w korekcie zwrotów fizycznych towaru, uzasadniających wystawienie kolejnej korygującej faktury VAT. Nie zaoferowała żadnego dokumentu, z którego wynikałby fakt zwrotu spornego towaru oraz w jakiej ilości nastąpił. Tym samym nie była możliwa jakiegokolwiek weryfikacja wysokości kwoty zawartej na fakturze wystawionej przez powódkę. Znamionym jest, iż przedstawione przez pozwaną wykazy towarów zwróconych, listy przewozowe i dokumenty przesunięć magazynowych nie dokumentują zwrotów towaru objętego sporną fakturą VAT. Nie stanowią zatem dowodów faktycznie dokonanych przez pozwaną zwrotów towaru, za który powódka domaga się zapłaty ceny. Mając na uwadze minimalną choćby dbałość przedsiębiorcy o własne interesy, nie sposób przyjąć, iż pozwana nie dysponowała dokumentami potwierdzającymi dokonane zwroty towaru objętego sporną fakturą VAT. Również zeznania świadka A. W., będącej główną księgową u pozwanej, nie potwierdzają dodatkowego zwrotu towaru. Świadek nie była w stanie podać, jaki towar zwrócono i kiedy. Podobnie prezes zarządu pozwanej oświadczyła, że trudno powiedzieć, jaki towar został zwrócony i kiedy to nastąpiło. Powyższe uprawnia do konkluzji, iż twierdzenia pozwanej w tymże zakresie są bezzasadne.

Pozwana ograniczyła się zatem wyłącznie do zanegowania poprawności dokonanej korekty, a samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, bo twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Pozwana, powołując się na fakt prawotwórczy, obowiązana była go udowodnić. Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Pozwana nie sprostала temu obowiązkowi. Nie zdołała wykazać, do czego była zobowiązana w świetle art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., że zachodzą przesłanki skutecznie uniemożliwiające powódce żądania pozostałej ceny za towar. Strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, co z kolei przeniosło ciężar udowodnienia faktów uzasadniających oddalenie powództwa na stronę pozwaną, czemu nie sprostала.

Sąd I instancji uzasadnił orzeczenie przepisem art. 353 § 1 k.c. i art. 535 k.c, a w zakresie odsetek - art. 481 § 1 k.c, przy czym uznał, że pomiędzy stronami przyjęte było, iż zapłata ceny za towar następowała na podstawie faktury korygującej wystawianej po zwrocie niesprzedanego towaru i obniżeniu należności o wartość zwrotu. W związku z tym pozwana była związana terminem zapłaty wskazanym w korygującej fakturze VAT, a zatem ich dochodzenie było uprawnione od dnia 25 sierpnia 2012 roku. W związku z tym powództwo w zakresie odsetek od wcześniejszej daty należało oddalić. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana, zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa materialnego: art.6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że pozwana nie wykazała dokonania fizycznych zwrotów towaru objętego fakturą VAT (...)?02 ponad już uwzględnione

w korygującej fakturze VAT, podczas, gdy zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności wykaz towarów zwróconych, listy przewozowe oraz dokumenty przesunięć magazynowych i korespondencja e-mail między stronami oraz zeznania świadków wskazują na to, że pozwana zwróciła towar o znacznie większej wartości niż wynikający z faktury korygującej, wobec czego roszczenie powódki nie zasługuje na uwzględnienie: art. 535 kc poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, iż pozwana nie uregulowała ceny za wydany przez powódkę towar, podczas, gdy zgodnie z ustaleniami stron pozwanej przysługiwało prawo zwrotu towaru, z którego to prawa skorzystała;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności art.230 kpc poprzez błędną jego wykładnię, która miała wpływ na treść wyroku i przyjęcie, że pozwana nie zaprzeczała twierdzeniom świadka A. M., gdyż nie składała zarzutów merytorycznych co do jej zeznań, wobec czego Sąd uznał je za przyznane, podczas gdy niniejszy przepis odnosi się do twierdzeń strony przeciwnej, zaś świadek A. M. nie posiada przymiotu strony; art. 227 kpc w zw. z art.233 kpc poprzez sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności przez błędne przyjęcie, że: 1.pozwana nie wykazała dokonania fizycznych zwrotów towaru, 2. nie zaoferowała żadnego dokumentu, z którego wynikałby fakt zwrotu spornego towaru oraz

w jakiej ilości nastąpił, podczas gdy pozwana przedstawiła wykaz towarów zwróconych, listy przewozowe oraz dokumenty przesunięć magazynowych, które świadczą o fizycznym zwrocie towaru; 3. powódka nie otrzymała zwróconego towaru, podczas gdy dopiero wskutek działań pozwanej o dokonanie stosownych korekt (3 miesiące po wystosowanych wezwaniach) podjęła się sprawdzania w swoim magazynie ilości zwróconego towaru;

4. świadek A. W. oraz prezes J. M. nie potrafiły wskazać, jaki towar i kiedy został powódce zwrócony, podczas gdy osoby te podczas przesłuchań precyzyjnie określiły zakres ilościowy i poszczególne terminy zwrotu towaru.

Pozwana domagała się zmiany wyroku w punkcie 1. i oddalenia powództwa w całości ewentualnie uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu apelacji pozwana przytoczyła argumentację na poparcie zarzutów apelacyjnych.

W odpowiedzi powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, stwierdzając, że wyrok Sądu I instancji jest trafny, a apelacja – bezzasadna.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżony wyrok odpowiada prawu, oparty został o prawidłowo ustalony stan faktyczny i właściwie zastosowane przepisy prawa.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 kpc. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe, odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia

2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925). Innymi słowy, zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla strony skarżącej ustaleń faktycznych, opartych na własnej, korzystnej dla tej strony, ocenie materiału dowodowego, tak jak czyni to pozwana w uzasadnieniu swojej apelacji.

Art. 227 k.p.c. stanowi, że przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Takie też były bezspornie poddane ocenie przez Sąd I instancji, tyle, że wynik tej oceny okazał się niekorzystny dla pozwanej. Nie oznacza to jednak naruszenia przez ten Sąd normy tego przepisu.

Wbrew zarzutom apelacji pozwana nie sprostала obowiązkowi wynikającemu z art.6 k.c, gdyż przedstawione przez nią dowody nie wskazywały, by dokonała ona zwrotu towaru w szerszym zakresie niż uwzględniony przez powódkę w fakturze korygującej. Pozwana przedstawiła szereg dokumentów sprzedaży i zwrotu, ale w zdecydowanej mierze z innego, wcześniejszego okresu, podczas gdy dochodzona kwota wynika z przedmiotowej faktury. Przedmiotu rozpoznania w niniejszej sprawie nie stanowiło ogólne rozliczenie współpracy stron, nie domagały się tego strony, w tym pozwana, która nie podnosiła, że inne, wcześniejsze zwroty towarów nie były objęte fakturami korygującymi. Twierdzeń powódki nie obala też korespondencja mailowa ani zeznania świadków czy prezesa zarządu pozwanej, gdyż nie wynikają z nich szczegółowe dane, dotyczące zwrotu towaru wydanego na podstawie faktury VAT nr (...). Zeznania w sposób dokładny, odpowiadający twierdzeniom powódki nakreślały sposób współpracy stron, w tym procedurę zwrotu towarów, natomiast – wbrew zarzutom apelacji – nie zawierały szczegółowych danych liczbowych, dotyczących przedmiotowej faktury.

Słuszny zarzut naruszenia art. 230 k.p.c. nie miał wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na mocy art.385 kpc oddalił apelację pozwanej jako bezzasadną, orzekając o kosztach procesu na podstawie art.98 i 99 kpc w zw.

z art.108§1 kpc oraz § 6 pkt 4 i §12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Iwona Wańczura